

De Wonderen

Door Boukje Lootsma

Het sprookje dat bij de muurschildering hoort van Germa Borst

Muurschilderingen
Plus

Locatie: muur hoek Lagenoord / Noordse Parklaan, Utrecht

Er was eens een klooster in Utrecht dat Bethlehem heette. Klooster Bethlehem is inmiddels verdwenen, maar het stond in de huidige buurt Pijlsweerd hier in Utrecht. In dit klooster werd in de tuinen voedsel verbouwd. Elke week brachten de nonnetjes groente en fruit naar het Ceciliaklooster aan de Neude. Ook het Ceciliaklooster bestaat niet meer. Maar het Neude wel, dat is een plein dat iedereen in Utrecht kent. Ik zal jullie mee terug in de tijd nemen en een verhaal vertellen over de nonnetjes die in het klooster Bethlehem leefden.

'Zuster Maria eet na het vroege gebed haar ontbijt. Ze slikt net haar laatste hapje brood door als zuster Braad Maria de eetzaal binnen komt rennen. Het is niet verboden voor nonnen om te rennen, maar het is zeker niet gepast. Dit feit tezamen met de uitgelaten uitdrukking op haar gezicht doet Maria het ergste vermoeden.

Ik moet misschien even toelichten dat alle nonnen in klooster Bethlehem Maria heten. Dat is omdat het klooster aan de maagd Maria is gewijd. Om verwarring te voorkomen worden de Maria's geduid met hun belangrijkste eigenschap. Onze hoofdpersoon zaait en steekt planten voor de kloostertuin. Daarom wordt zij Stek Maria genoemd, oftewel Stekkie. Het komt haar wel uit dat iedereen Maria heet, want ze is vreselijk slecht in namen onthouden.

Nu is Stekkie in angstige afwachting wat deze Maria, Braad Maria, te vertellen heeft.

'In de naam van de zoon en de heilige vader en... en... iedereen die ik lief vind, ik heb...' stamelt Braad Maria geëmotioneerd, 'ik heb... ik heb een wonder mogen aanschouwen.'

'Een wonder!' roepen de andere nonnetjes uit. 'Wat heb je aanschouwd?'

Maria veegt verdwaasd haar handen aan haar schort af. Braad Maria is de keukenzuster, moet je weten.

'Ik had dies Mercurii een half dozijn hazen gekregen van de boer, zo'n heerlijk geschenk. Ik besloot in de bibliotheek receptuur te zoeken voor een heerlijk en bijzonder gerecht.'

De nonnetjes knikken instemmend.

'Lange tijd heb ik in boeken gezocht en gelezen en eindelijk had ik een zalige bereidwijze gevonden. Ik ging naar de keuken. Daar lagen de hazen, koud en stijf. Dood als pieren. Ik pakte de eerste haas...'

Braad Maria laat een pauze vallen om de spanning op te bouwen.

'... en hakte de eerste haas de kop af. Ook de tweede wilde ik zodat deze gebraden kon worden. Ik pakte de derde haas en toen... het was een wonder... ik legde het corpus op mijn hakblok en vlak voordat mijn mes het nekje raakte, ging er een trilling door het lijfje. Het beest knipperde met zijn ogen, sprong op... en rende zo de deur uit naar buiten.'

'Nee!' roepen de nonnetjes uit.

'Ja!' roept Braad Maria uit. 'En realiseren jullie je welke dag het vandaag is? Het is dies Saturni!'

De nonnetjes kijken elkaar niet-begrijpend aan.

'Dies Saturni! Begrijp het dan!' Braad Maria telt op haar vingers. 'Ik kreeg de hazen op woensdag. Tel mee: dies Jovis, donderdag, dies Veneris, vrijdag en vandaag zaterdag. Het is precies drie dagen na dies Mercurii. Het is precies op de derde dag! Een wonderbaarlijke opstanding na drie dagen... net als Christus!'

'Net als Christus!' roepen de nonnetjes uit.

'Net als Christus', knikt Braad Maria en ze veegt een traan af met de punt van haar schort.

'Het is een wonder!' roept Magere Maria.

'Het is inderdaad een wonder,' knikt Oude Maria. 'Ik ga zo meteen naar de overste toe. Dan kan zij dit nieuwe wonder melden aan de Paus.'

'Het is een waarlijk wonder', beaamt Dikke Maria. 'Een haas geïnspireerd door het leven en de dood van de lieve heer. Zo zien we maar weer: de blijde boodschap heeft zich wijd en ver verspreid.'

De nonnetjes knikken instemmend, maar Stekkie fronst haar wenkbrauwen en trekt een bedenkelijke blik op haar gezicht.

'Maar het kan toch ook anders zijn gegaan', zegt ze aarzelend. 'Ik bedoel: misschien was het geen wonder en was de haas gewoon... eh... niet dood?'

De nonnetjes horen haar korzelig aan.

'Het kan toch ook dat de jager de haas gewoon... eh... niet juist heeft geraakt en dat de haas gewoon... eh... bewusteloos was? En op het hakblok gewoon... eh... bij zinnen kwam?'

'Natuurlijk niet! Het was een wonder!' roept Magere Maria fel.

'Een waar wonder', beamen de andere nonnetjes eenstemmig. 'Opgestaan, net zoals Christus.'

'Waarom had de haas niet bewusteloos kunnen zijn?' brengt Stekkie er met een vragende blik tegenin.

'En is het aannemelijk dat de blijde boodschap tot in het veld bekend is?'

'Heel aannemelijk', beaamt Oude Maria.

'Zelfs bij de haasjes?'

'Zelfs bij de haasjes. Wat doe je toch weer ingewikkeld, Stekkie', antwoordt Oude Maria zuur en daarmee is de discussie gesloten.

2

Terwijl de nonnetjes napraten in de eetzaal gaat Stekkie aan het werk in de moestuin. Ze heeft sinds kort iets kostbaars tot haar beschikking: een klein kasje. Zelfs in de winter kan Stekkie zaaien. Maar nu gaat ze naar de kas omdat ze alleen wil zijn. Haar opmerking over de wonderbaarlijke opstanding van de haas viel niet goed bij haar mede-Maria 's. Daar zit Stekkie over in. Dan valt haar oog op de ontsproten erwtenzaden. Stekkie heeft gemerkt dat als ze in de kas alleen de beste en sterkste planten houdt, het zaad van die planten nog grotere planten geeft. Zo zit de natuur blijkbaar in elkaar, dat is mooi om te zien.

Aandachtig plant ze spruiten in afzonderlijke potten. Ze is druk aan het werk als het donkerder wordt in de kas. Als ze opkijkt, ziet ze dat de kas omsingeld is door de andere nonnen. Stekkie schrikt ervan. 'K-k-komen jullie mij een bezoek brengen', zegt ze nerveus. 'K-k-kom binnen.'

Een beetje ongemakkelijk schrijden de nonnetjes de kas in. De meesten zijn hier nog nooit binnen geweest. Ze kijken een beetje bevreemd naar de potjes met stekjes en de opgebonden planten. Ze smoezen en fluisteren tot Oude Maria om stilte vraagt.

'Stek Maria, wij moeten iets met je bespreken. Vandaag was ons klooster weer getuige van een schitterend wonder...'

'... van een schitterend wonder...' mompelen de andere nonnetjes.

'Braad Maria was getuige van een onverklaarbaar verschijnsel...'

'... heus onverklaarbaar...'

'En wie moet de pret weer bederven?'

De nonnetjes kijken nu allemaal streng naar Stekkie Maria.

'I-ik?' stamelt Stekkie en wijst onhandig naar zichzelf.

'Jij ja', valt Magere Maria, Oude Maria bij. Magere Maria kan zo fel doen, denkt Stekkie.

'En dat is niet de eerste keer', gaat Oude Maria verder. 'Weet je nog wel vorig voorjaar? Ik zag tijdens een laat gebed een traan rollen uit het oog van het Christus. Ik riep de anderen en wij waren ontroerd door zo'n mooi wonder. Maar wat zei jij?'

'Oh ja, ik herinner me het nog', zegt Stekkie triomfantelijk. 'Er woedde een voorjaarsstorm die avond. Ik wees jullie toen op... eh... ik... eh... Er zat rotte plek in het dak precies boven het Christusbeeld. Daar wees ik jullie op. Dat was... eh... alles.'

'Christus hilde en daarmee uit', zegt Oude Maria streng. 'Het was een waar wonder. Dat heeft Overste Maria de volgende dag aan de Paus geschreven. Ze heeft zelf de brief geïllumineerd bovendien.'

'En dat was niet de enige keer', gaat Magere Maria verder. 'In de zomer tijdens een vroeg en eenzaam gebed sprak God in hoogst eigen persoon een paar woorden tegen deze nederige dienaar.'

'Dat herinner ik me nog, Magere Maria!' roept Dikke Maria uit. 'Ik vroeg je: 'Wat zei de Here dan?' En jij antwoordde.'

'Hij zei... hij zei', stottert Magere Maria, ze wordt er weer emotioneel van, 'hij zei: Goedemorgen!'

'Goedemorgen! Het mooiste woord om de dag mee te beginnen!' roepen de nonnetjes uit.

'Maar toen moest jij de pret weer bederven', moppert Magere Maria.

'Maar het kon toch gewoon het loeien van een koe zijn?' brengt Stekkie er tegenin. 'Een boertje liet die ochtend zijn kudde in het veld naast het klooster grazen. De koe loeide 'Mo-oh...'. Dat klinkt een beetje, volgens mij, als... eh... mo-ge. Goedemorgen. Snappen jullie?'

De nonnetjes kijken vernietigend naar haar.

'Overste Maria vond het wel een wonder', zegt Magere Maria triomfantelijk. 'Zij heeft het aan de paus geschreven.'

'Hoe het ook zij', Oude Maria neemt het woord weer, 'wij zijn net tot een conclusie gekomen.

Wij hebben allemaal een wonder mogen aanschouwen... op één iemand na.'

De nonnetjes kijken Stekkie indringend aan.

'Dat ben ik', zegt Stekkie kleintjes.

'Precies! Dikke Maria zag een gouden gloed om het kruisbeeld heen.'

Stekkie herinnerde zich het nog maar al te goed. Het verschaft Christus, die vanzelfsprekend aan het kruis hing, een natuurlijke aura van echt licht. De nonnen concludeerden dat het een waarlijk wonder was. Stekkie wees hen op het zonlicht dat in het nieuwe zilveren altaarstel weerspiegeld werd, maar ook over dit wonder was niet te twisten. Eigenlijk heeft ze in geen enkel wonder geloofd. Ze schrikt van haar eigen gedachte: gelooft ze wel echt? 'Luister je wel?' Magere Maria port in haar zij. 'We zetten ons in Rome echt op de kaart, hoor. De paus Alexander heeft Overste zelf geschreven dat wij het wonderbaarlijkste klooster zijn dat hij kent.'

We hebben vast de hoogste wonderdichtheid van de hele christelijke wereld, denkt Stekkie bij zichzelf. 'Dus het wordt tijd dat jij ook een wonder ziet, Stek Maria. Het is jouw beurt.' De nonnen slaan hun armen over elkaar heen. Het hoge woord is eruit.

'Is het... is het niet mogelijk dat iemand... eh... mijn beurt overneemt. Dat iemand haar tweede wonder ziet?'

'Dat zou ongeloofwaardig zijn.'

'Maar hoe doe ik dat?' vraagt Stekkie hulpeloos. Ze begint het nu wel een beetje warm te krijgen. Ze voelt zich sowieso wat raar.

'Hoe je dat voor elkaar krijgt?' Oude Maria pakt haar hand en kijkt haar indringend aan. 'Door lang en hard te bidden.'

'Juist', beamen de andere nonnen en als een rij jonge eendjes verlaten ze de kas.

3

Een wonder aanschouwen. Het zweet breekt Stekkie uit. Ze is een non, een dienaar van God, zij hoort te geloven, piekert ze verder. Ze is toch niet van haar geloof gevallen? Waarom wordt zij dan door twijfel overmeesterd als ze met een wonder wordt geconfronteerd? Moet ze wonderloos door het leven? Straks staat ze bekend als de NZW, De Non Zonder Wonderen. Voordat deze trieste gedachte kan doorzetten wordt er op het raam getikt. Het zijn de chique mensen die groenten komen halen voor de armen. Stekkie vergeet altijd hun namen, maar het zijn goede mensen. De man is zelfs bestuurder, maar Stekkie kan maar niet op hun naam komen.

'Dag heer en dame', begroet ze hen.

Ze loopt de moestuin in en snijdt een paar mooie kolen af. Het zijn net grote bloemen, denkt ze bij zichzelf. Met dikke stevige bladeren als stralen rond de zon. Zoals de gloed om het kruis, dat is gewoon de zon. Daar hoeft je niet in te geloven. Dat is geen wonder, dat is... gewoon.

Stekkie helpt de chique mensen met het laden van de groenten op de kar. Hoe heet dit vriendelijke echtpaar ook alweer? Het ligt op het puntje van haar tong...

En de adelaar die daar hoog in de lucht zweeft. Stil als een blad aan de boom, dat is ook een wonder, maar ook gewoon. Maar dit is een zondige gedachte, realiseert Stekkie zich. Ze begeeft zich op een hellend vlak, een hellend vlak dat afglijdt naar de duivel zelf! Ze moet meteen stoppen met deze manier van denken. Oude Maria heeft gelijk. Er staat haar maar één ding te doen: bidden. Vanaf nu heeft ze nog maar één missie: een wonder aanschouwen!

Stekkie haast zich naar de kapel. Ze rent, en hard ook, al is dit ongepast. In de kapel valt ze op haar knieën voor het altaar. Het kost haar moeite, want om onverklaarbare reden doet al haar spieren pijn. Stekkie vouwt haar handen en begint te bidden zo hard als ze kan. Nu komt het erop aan. Stek Maria bidt:

'Lieve God, mag ik een wonder aanschouwen?'

Ze hoort geen overduidelijk 'nee' van boven schallen, de goddelijke drie-eenheid is er blijkbaar niet op tegen. Ze bidt door:

'Mag ik een wonder aanschouwen? Mag ik een wonder aanschouwen?'

Het is inmiddels helemaal donker geworden. Stekkie besluit de frequentie nog wat op te voeren.

'Mag ik een wonder aanschouwen? Mag ik een wonder aanschouwen? Mag ik een wonder aanschouwen? Mag ik een wonder aanschouwen?'

Ze is moe en haar benen slapen. Koude rillingen lopen over haar rug en zweet staat op haar voorhoofd. Toch bidt ze nog een tijd door en pas diep in de nacht gaat ze slapen.

Tijdens het ochtendgebed bidt Stekkie stiekem voor een wonder in plaats van de gebruikelijke gebeden.

'Ga je niet mee ontbijten', vraagt Dikke Maria als de nonnetjes zich naar de ontbijtzaal begeven.

Nee, schudt Stekkie haar hoofd en ze blijft zitten. Ze heeft belangrijker zaken te doen. De andere

nonnetjes kijken om het hoekje van de kapeldeur, maar Stekkie doet net of ze het niet ziet.

'Mag ik een wonder aanschouwen? Mag ik een wonder aanschouwen?' bidt ze en ze heeft het warm en koud tegelijk.

Stek Maria bidt drie dagen onafgebroken. Drie is het heilige getal, drie dagen moet dus lang genoeg zijn. Na drie dagen sjokt ze koud en moe naar haar cel. Ze is tevreden over haar prestatie, al voelt ze zich wel raar. Als haar lichaam de matras raakt, slaapt ze al.

4

Stekkie wordt wakker van een straal licht. Met moeite opent ze haar ogen en in een seconde zit ze rechtop in bed. Op de muur ziet ze de schaduw van twee vleugels. Dat is haar wonder: God heeft een engel gestuurd. Stekkie trekt de deken over haar hoofd, straks wordt ze nog verblind door het licht van de engel.

'Ik ben uw goedheid niet waard', stamelt ze vanonder de deken.

'Welke goedheid? Mijn goedheid? Ik sta niet bekend om mijn goedheid', zegt een krakende stem.

Stekkie trekt de deken van zich af. In het raam van haar cel zit een adelaar. De felle winterzon werpt zijn schaduw op de muur.

'Ik ben een jager met een scherpe blik. Ik ben allesbehalve een engel.'

'Ik dacht dat je een engel was', zegt Stekkie teleurgesteld. Ze voelt zich niet goed. Ze is moe en koud.

'Ik wil... ik wil ook zo graag een wonder zien. Iedereen ziet hier maar wonderen... behalve ik.' Stekkie barst in huilen uit. Adelaar kijkt vanuit het venster op haar neer.

'Maar wacht!' Stekkie heeft een idee. Ze veegt de tranen van haar wangen. 'Jij bent een vogel, een grote bovendien. Jij kan tot grote hoogten vliegen. Vlieg naar de hemel en neem me mee. Dan kan ik

daar een engel zien.'

'De hemel is zo hoog, dat is zelfs te hoog voor mij.'

'Maar hoe kan ik dan mijn engel... mijn wonder aanschouwen?'

'Wonderen zijn schaars in deze wereld. Ik heb al veel van de wereld gezien en heb ik een wonder gezien?' Adelaar denkt na. 'Ik ken misschien wel een wonder.'

'Vertel op!' Met rode wangen zit Stekkie rechtop in bed.

'Ik was op reis in het Verre Oosten. Daar was een wonderbaarlijke plant. Hij groeide snel en hij groeide hoog. Zijn bladeren waren als traptreden. Hij groeide hoger dan ik vliegen kon.'

'De plant groeide dus tot in de hemel?'

'Misschien wel, ja.' Adelaar wrijft nadenkend met zijn vleugel over zijn kromme snavel. 'En het toeval wil dat ik een bes at van die plant en die heb ik hier vlakbij... achtergelaten.'

'Achtergelaten?'

'Uitgepoept'.

'Oh, bedoel je dat', giechelt Stekkie

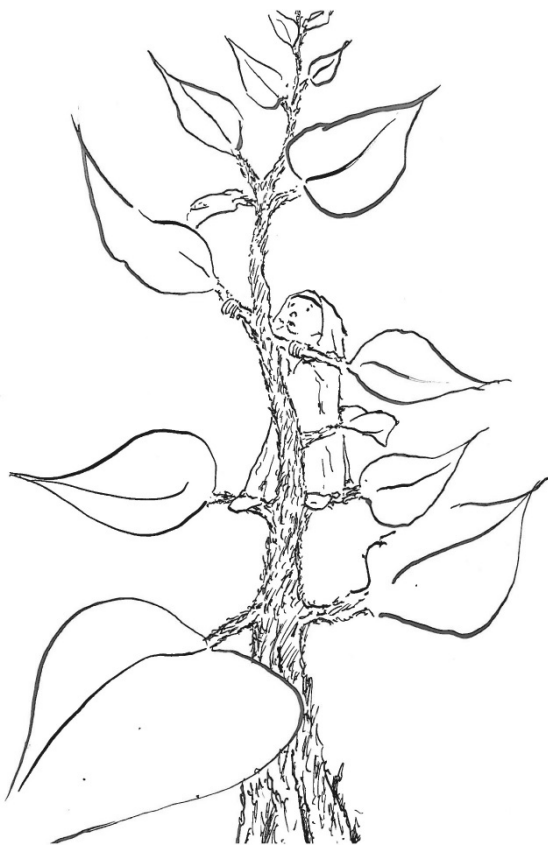
'En het toeval wil dat het zaadje op deze merkwaardig koude dag ontsproten is. Ik zag het vanuit de lucht.'

'Waar is de plant? Vertel me vogel: waar is de plant!'

'Misschien moet ik die plant maar rooien', denkt Adelaar hardop na. 'Misschien kunnen de mensen een trap naar de hemel niet aan. "Maar ik wel! Ik beloof het je. Ik ben een non. Er gebeuren hier wonderen aan de lopende band. Wij nonnen kunnen het aan!'

4

De nacht is zwart en het vriest dat het kraakt als Stek Maria het klooster verlaat. Gelukkig schijnt de maan zodat ze Adelaar in de lucht kan zien. Stekkie loopt over bevroren paden en velden. Bij de plant aangekomen heeft ze alle moeite om deze uit de bevroren grond uit te graven. Ze stopt de plant in haar zak. Het schemert als ze bij het klooster aankomt. Stiekem glipt ze door de deur in de kloostermuur naar haar kas toe. Ze zet de plant in een grote pot. Daarna kalkt ze de ruiten van de kas wit. Zo kan de winterzon haar wonderplant niet verschroeien en kunnen de nonnetjes niet naar binnen gluren. Stekkie komt elk uur kijken bij de plant. Het is een waarlijke wonderplant: hij groeit vele centimeters per uur. Na een halve dag is de kas al bijna vol, aan het eind van de dag barst de kas bijna uit zijn voegen. Stekkie is blij als de andere nonnen naar bed zijn. Met een lange stok opent ze de dakramen van de kas en als een wonder ontplooft de wonderplant zich. De top rolt uit, hoger en hoger tot aan de wolken en zelfs daar voorbij. Stekkie stapt op het onderste blad. Het lijkt stevig genoeg om haar te houden. Stekkie wrijft zichzelf in de handen. Ze heeft een lange tocht af te leggen, ze kan maar beter meteen beginnen.

Stekkie beklimt blad, na blad, na blad. De stengel van de wonderplant is stevig en stekelig. Stekkie houdt zich goed vast aan de bladeren om haar heen. Ze klimt en ziet het maanverlichte klooster kleiner en kleiner worden. Als de dag aanbreekt, kan ze het klooster niet meer zien. De wereld beneden lijkt te bestaan uit kleine rechthoekjes, als een deken van lommen gemaakt. Stekkie komt in flarden mist terecht. Het is een wolk, realiseert ze zich. Het is koud en vochtig en het beneemt haar de adem. Toch klimt ze dapper door. De lucht is ijl. Het klimmen kost Stekkie moeite. Toch zet ze door. En na steeds hoger en hoger te hebben geklommen, is de atmosfeer zacht en gerieflijk. Stekkie klimt verder en opeens steekt haar hoofd door de wolk heen en bevindt ze zich óp de wolk. Stekkie is in de hemel aanbeland.

De hemel is precies zoals zij deze zich heeft voorgesteld. Het is er kalm en warm en alles is van wolk. Stekkie loopt een stukje. Ze zakt gelukkig niet weg. De wolk is zacht en stevig tegelijk. Het is gewoon, zoals ze al verwacht had, helemaal perfect. Tussen de zachte kleuren van de wolken gloort iets in de verte.

Het is huis Pijlsweerd! Huis Pijlsweerd is zo'n mooi en heerlijk huis. Dat het ook in de hemel staat, verbaast Stekkie niet 'Daar wonen vast de engelen', zegt Stekkie hardop tegen zichzelf en loopt er met ferme pas naar toe.

Van dichtbij is het wolkenkasteel nog veel mooier. Het heeft torentjes en smalle raampjes met vensterbanken. Als Stekkie aankomt, gaan de deuren vanzelf open. Ze loopt naar binnen. Moet ik niet roepen dat ik er ben, denkt ze. Ach, ze zullen wel weten dat ik er ben. Engelen zijn alwetend en alziend bovendien. Ze staat in een grote wolkenhal met een plafond van een voorjaarslucht. In het midden staat een grote bank van wolken met comfortabele wolkenkussens. Stekkie gaat zitten. Ze kijkt om zich heen en wacht. De engelen laten wel lang op zich wachten. Stekkie wacht nog wat langer. De wolkenbank is zo comfortabel, ze valt al snel in slaap. Als ze haar ogen opent, kijkt ze recht in het oog van een ander.

'Wat doe jij hier?' roept Stekkie uit. Adelaar zit naast haar op de wolkenleuning. 'Jij kon toch niet zo hoog vliegen?'

'Ik ben hier gekomen zoals jij. Via de wonderplant. Dat was mijn tip, weet je nog wel?'

'Oh ja', beaamt Stekkie. 'Nu is het wachten op de engelen. Ze zullen zo wel komen.'

Stekkie en Adelaar wachten nu samen.

'Waar blijven de engelen nou', zegt Stekkie.

'Niet zo ongeduldig. De engelen komen zo', zegt Adelaar bedaard.

'Waar zijn de engelen? Ik wil mijn wonder! Laat me een engel zien! Een engel!!!'

Dan rommelt het onder de voeten van Stekkie. Verschrikt springt ze op de bank als onder haar voeten de wolkenvloer zich opent. Onder zich ziet zij de aarde in het ochtendlicht.

'En daar', zegt Adelaar en maakt met zijn vleugel een wijds gebaar, 'zijn de engelen.'

'Waar? Waar zijn de engelen? Ik zie ze niet, hoor. Waar zijn ze?'

Stekkie buigt zich over de rand van het gat heen. Ze buigt nog dieper.

'Pas op!' krast Adelaar uit, maar het is te laat. Stekkie is in het gat gevallen waar eerst de wolkenvloer was. Ze valt dieper en dieper en...

5

Boem! Stekkie valt met een schok in haar bed.

'Ze is bij kennis!' roept een stem en een koude doek wordt op haar voorhoofd gelegd.

'Waar ben ik? Wat is er gebeurd?' mompelt Stekkie.

'Je hebt te hard gebeden. We vonden je onderkoeld in de kapel. We hebben je in bed gelegd en toen kreeg je brandende koorts. Je brabbelde en ijld, er was geen touw aan vast te knopen', legt Oude Maria uit.

'Ik heb... raar gedroomd', mompelt Stekkie.

'Je hebt een visioen gehad!' roept Magere Maria begeistert. 'Een heus visioen! Vertel ons: wat zag je in je visioen?'

De nonnen zitten rond Stekkie haar bed. Ze kijken haar vol verwachting aan.

Op dat moment ziet ze door het raam een bekende wagen het pad op rijden met het chique echtpaar op de bok. Hij is een bekwaam ambachtsman. Zijn werk is zijn passie. Maar de grootste passie van hem en zijn vrouw is het helpen van de armen en de minderbedeelden. Opeens weet ze hoe de dame en heer heten.

'Engelen...', hakkelt Stekkie. 'Engelen.'

'Je hebt in je visioen engelen gezien? Het is een wonder!' roepen de nonnetjes uit.

Het echtpaar Engelen. Hoe kon ze die naam nu vergeten. Een naam die zo goed bij hen past!

'De engelen zijn vol compassie en vol mededogen. Ze stralen licht uit. Licht dat je hart verwarmt. Het licht dat mensen hoop geeft in moeilijke tijden. Het is... het is een waar wonder', vertelt Stekkie.

'Een waar wonder', beamen de nonnetjes en ze vegen hun tranen af met de mouwen van hun pijen. Stekkie wijst naar het raam.

'Daar komen mensen groente halen. Wil iemand ze helpen? Ik ben...'

'Natuurlijk helpen wij de heer en mevrouw. Jij moet rusten!' roepen de nonnetjes en rennen de kamer uit.

Door het raam ziet Stekkie hoe ze het echtpaar verwelkomen.

'Engelen', denkt Stekkie als ze de deken over zich heen trekt. 'En dat op aarde. Niet te geloven. Dat is pas een wonder.'